"ମିଠେ ବଚ୍ଚେ:— ବେହଦର ସେବା କରିବା ପାଇଁ ତୁମର ବିଚାର ଚାଲିବା ଦରକାର । ଏଭଳି ଏକ ବଡ ଘଣ୍ଟା ତିଆରି କର ଯାହାର କଣ୍ଟାରେ ରେଡିୟମ୍ ଲାଗିଥିବ ଯାହାକି ଦୂରରୁ ହିଁ ଚମକୁଥିବ ।"

ପ୍ରଶ୍ନ:- ସେବାର ବୃଦ୍ଧି ପାଇଁ କେଉଁ ଉପାୟ ବାହାର କରିବା ଦରକାର ?

ଉତ୍ତର:- ଯେତେ ସବୁ ବୁଦ୍ଧିମାନ ମହାରଥୀ ପିଲାମାନେ ଅଛନ୍ତି ସେମାନଙ୍କୁ ନିଜ ପାଖକୁ ଡାକିବା ଦରକାର । ଯଦି ମହାରଥୀ ପିଲାମାନେ ସବୁଆଡେ ଚକ୍ର ଲଗାଇବେ ତେବେ ସେବାରେ ବୃଦ୍ଧି ହୋଇ ଚାଲିବ । ଏଥିରେ ଏଭଳି ଭାବିବା ଉଚିତ୍ ନୁହେଁ ଯେ ଆମର ସମ୍ମାନ କମ ହୋଇଯିବ । ପିଲାମାନଙ୍କୁ କେବେ ବି ଦେହ-ଅଭିମାନରେ ଆସିବା ଉଚିତ୍ ନୁହେଁ । ମହାରଥୀମାନଙ୍କର ବହୁତ-ବହୁତ ସମ୍ମାନ ରଖିବା ଉଚିତ୍ ।

ଗୀତ:- ୟହ ବକ୍ତ ଜା ରହା ହେଁ...

ଓମ୍ ଶାନ୍ତି । ଘଣ୍ଟାର ନାମ ଶୁଣିବା ମାତ୍ରେ ବେହଦର ଘଣ୍ଟା ମନେ ପଡିଯାଉଛି । ଏହା ହେଲା ବେହଦର ଘଣ୍ଟା, ଏସବୁ କଥା ବୁଦ୍ଧି ଦ୍ୱାରା ବୁଝିବାକୁ ହେବ । ସେ ଘଡିରେ ମଧ୍ୟ ବଡ କଣ୍ଟା ଏବଂ ଛୋଟ କଣ୍ଟା ରହିଛି । ସେକେଣ୍ଡର କଣ୍ଟା ସବୁଠାରୁ ବଡ କଣ୍ଟା ଯାହାକି ସବୁବେଳେ ଚାଲୁଥାଏ । ବର୍ତ୍ତମାନ ରାତ୍ରି ୧୨ଟା ବାଜିଛି ଅର୍ଥାତ୍ ରାତ୍ରି ଶେଷ ହୋଇ ପୁଣି ଦିନ ଆରମ୍ଭ ହେବ । ତେବେ ଏହି ବେହଦର ଘଣ୍ଟା କେତେ ବଡ ହେବା ଦରକାର । ଏଥିରେ ଯେଉଁ କଣ୍ଟା ତିଆରି କରାଯିବ ତାହା ରେଡିୟମର ହେବା ଦରକାର । ଯାହାକି ଦୂରରୁ ଚମକୁଥିବ । ଘଣ୍ଟା ତ ସ୍ୱତଃ ନିଜ ସମୟର ସୂଚନା ଦେଇଥାଏ । ତେବେ କେହି ବି ନୂଆ ଆସିଲେ ଏହି ଘଣ୍ଟାକୁ ଆସି ଦେଖନ୍ତୁ । ବୁଦ୍ଧି ମଧ୍ୟ କହୁଛି ବାସ୍ତବରେ ଏହି ବେହଦ ଘଣ୍ଟାର କଣ୍ଟା ମଧ୍ୟ ଅନ୍ତିମ ସମୟରେ ଆସି ପହଞ୍ଚିଛି । ତେଣୁ ଏଥିରୁ କେହି ବି ବୁଝିପାରିବେ ଯେ ବିନାଶ ନିଶ୍ଚିତ ଭାବରେ ହେବା ଦରକାର । ଏହା ପରେ ପୁଣି ସତ୍ୟଯୁଗ ଆରମ୍ଭ ହେବ । ସତ୍ୟଯୁଗରେ ବହୁତ କମ୍ ଆତ୍ମା ରହିବେ । ତେବେ ଏତେ ସବୁ ଆତ୍ମାମାନେ ନିଶ୍ଚିତ ଭାବରେ ଘରକୁ ଫେରିଯାଉଥିବେ । ଏସବୁ କଥାକୁ ଚିତ୍ର ଦେଖି ବୁଝାଇବା ବହୁତ ସହଜ । ଯଦି ଏଭଳି ଘଣ୍ଟା କେହି ତିଆରି କରିବେ ତେବେ ବହୁତ ଭାଇ ଭଉଣୀ କିଣିନେଇ ନିଜ ଘରେ ରଖିବେ । ତେଣୁ ଏହି ବେହଦର ଘଣ୍ଟା ଉପରେ ବୁଝାଇବାକୁ ହେବ । ଏହା ହେଉଛି କଳିଯୁଗୀ ଭ୍ରଷ୍ଟାଚାରୀ ଦୁନିଆ । ଏଠାରେ ତ' ଅନେକ ଧର୍ମ ରହିଛି । ବିନାଶ ମଧ୍ୟ ସମ୍ମୁଖରେ ଉପସ୍ଥିତ । ପ୍ରାକୃତିକ ବିପର୍ଯ୍ୟୟ ମଧ୍ୟ ହେବାର ଅଛି । ତେବେ ଏହି ଲକ୍ଷ୍ମୀ-ନାରାୟଣଙ୍କୁ ସତ୍ୟଯୁଗର ରାଜତ୍ୱ କିପରି ମିଳିଲା ? ନିଶ୍ଚିତ ଭାବରେ ବାବାଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ହିଁ ମିଳିଥିବ । ପତିତ-ପାବନ ବାବା ଏହି ପତିତ ଦୁନିଆ, ସଙ୍ଗମଯୁଗରେ ହିଁ ଆସୁଛନ୍ତି । ବାବା ପବିତ୍ର ଦୁନିଆରେ କେବେ ବି ଆସନ୍ତି ନାହିଁ । ଏହି ସୃଷ୍ଟିଚକ୍ର ଉପରେ ବୁଝାଇବା ପାଇଁ ବହୁତ ଫାଷ୍ଟକ୍ଲାସ କଥା ରହିଛି ଏବଂ ଅନ୍ୟକୁ ବୁଝାଇବା ମଧ୍ୟ ଏହା ବହୁତ ସହଜ । ଯାହାଙ୍କ ପାଖରେ ପଇସା ଅଛି ସିଏ ଚିତ୍ରକାରକୁ ନିର୍ଦ୍ଦେଶ ଦେଲେ ତୁରନ୍ତ ତିଆରି ହୋଇଯିବ । ତେବେ ସରକାରଙ୍କର କାମ ତ ବହୁତ ସହଜରେ ହୋଇଯିବ, କିନ୍ତୁ ଏଠାରେ ତ ମୁସକିଲରେ କେହି କାମ କରୁଛନ୍ତି । କେହି ଭଲ ଚିତ୍ରକର ଯଦି ଭଲ ଚିତ୍ର ତିଆରି କରିଥାନ୍ତି ତେବେ ତାହା ଶୋଭା ପାଇଥାଏ । ଆଜିକାଲି ତ' ଚିତ୍ରର ବହୁତ ମାନ ରହିଛି । ନୃତ୍ୟର ଚିତ୍ର କେତେ ଦେଖାଉଛନ୍ତି, ଭାବୁଛନ୍ତି ପୂର୍ବରୁ ଏହିଭଳି ନୃତ୍ୟ ହେଉଥିଲା । କିନ୍ତୁ ଏଭଳି କିଛି ନୃତ୍ୟ ହେଉନଥିଲା । ତେଣୁ ଏହି ବେହଦର ଘଣ୍ଟା ତୁରନ୍ତ ତିଆରି କରିବା ଉଚିତ୍ । ଯାହାଦ୍ୱାରା ମନୁଷ୍ୟମାନେ ଭଲ ଭାବରେ ବୁଝିଯିବେ । ରଙ୍ଗ ମଧ୍ୟ ଏମିତି ସୁନ୍ଦର ଦିଆଯାଉ ଯେପରି ଚମକୁଥିବ । ପତିତ-ପାବନ କୌଣସି ମନୁଷ୍ୟ ତ ହୋଇପାରିବେ ନାହିଁ । ମନୁଷ୍ୟମାନେ ତ' ପତିତ, ସେଥିପାଇଁ ତ ଗାୟନ କରୁଛନ୍ତି । ସ୍ୱର୍ଗ ହିଁ ପବିତ୍ର ଦୁନିଆ ଅଟେ । ମନୁଷ୍ୟମାନେ ତ ବୁଝୁନାହାଁନ୍ତି ଯେ କୃଷ୍ଣ ହିଁ ଶ୍ୟାମ ପୁଣି ସୁନ୍ଦର ହେଉଛନ୍ତି । ସେଥିପାଇଁ ତାଙ୍କର ନାମ ଶ୍ୟାମ-ସୁନ୍ଦର ରଖାଯାଇଛି । ଆମେ ମଧ୍ୟ ଆଗରୁ ବୁଝିପାରୁନଥିଲୁ, ଏବେ ବୁଦ୍ଧିରେ ସ୍ପଷ୍ଟ ହୋଇଗଲା ଯେ ବାସ୍ତବରେ କାମ ଅଗ୍ନି ଦ୍ୱାରା କଳା ହୋଇଯାଉଛନ୍ତି ଅର୍ଥାତ୍ ଆତ୍ମା ପତିତ ହୋଇଯାଉଛି । ଏକଥା ମଧ୍ୟ ସ୍ପଷ୍ଟ କରି ଲେଖିବା ଉଚିତ୍ । ପରମପିତା ପରମାତ୍ମା ସମ୍ପତ୍ତି ଦେଉଛନ୍ତି ଏବଂ ରାବଣ ଅଭିଶାପ ଦେଉଛି । କିନ୍ତୁ ମନୁଷ୍ୟମାନଙ୍କର ବୁଦ୍ଧି ପୁଣି ରଘୁପତି ରାଘବ ରାଜା ରାମ ଆଡକୁ ଚାଲିଯାଉଛି, ରାମ ତ ହେଉଛନ୍ତି ପରମପିତା ପରମାତ୍ମା । ଏସବୁ ଚିତ୍ର ବୁଦ୍ଧି ଖର୍ଚ୍ଚ କରି ତିଆରି କରିବା ଦରକାର କାହିଁକି ନା ଆଜିକାଲି ତ ସମସ୍ତେ ନିଜକୁ ଭଗବାନ ବୋଲି କହୁଛନ୍ତି ତୁମେ ଜାଣିଛ ଯେ ପରମପିତା ପରମାତ୍ମା ତ ଜଣେ । ବାକି ଆମେ ସବୁ ଆତ୍ମାମାନେ ପରମଧାମରେ ପରମାତ୍ମାଙ୍କ ସାଥିରେ ଯାଇ ରହିବୁ । ସେହି ସମୟରେ ବାବାଙ୍କ ସହିତ ଆମେ ମଧ୍ୟ ବ୍ରହ୍ମାଣ୍ଡର ମାଲିକ । ପୁଣି ବାବା କହୁଛନ୍ତି ତୁମକୁ ମୁଁ ବିଶ୍ୱର ମାଲିକ ମଧ୍ୟ କରୁଛି । ଆଉ କିଏ କେତେ ବି ବଡ ରାଜା ହୋଇଥାନ୍ତୁ କିନ୍ତୁ ସିଏ କେବେ ଏପରି କହିପାରିବେ ନାହିଁ ଯେ ମୁଁ ବିଶ୍ୱର ମାଲିକ ଅଟେ । କିନ୍ତୁ ବାବା ତ ଆମକୁ ବିଶ୍ୱର ମାଲିକ କରୁଛନ୍ତି । ଏହିଭଳି ମାତା-ପିତାଙ୍କ ପାଖରେ ସମର୍ପଣ ହୋଇଯିବା ଦରକାର । ତାଙ୍କର ଶ୍ରୀମତ ମଧ୍ୟ ପ୍ରସିଦ୍ଧ ଅଟେ । ଏମିତି ଶ୍ରୀମତରେ ଚାଲୁ-ଚାଲୁ ଅନ୍ତିମ ସମୟରେ ଶ୍ରୀମତ ପୂରା ପାଳନ କରିବେ । ବର୍ତ୍ତମାନ ଯଦି ସଂପୂର୍ଣ୍ଣ ରୂପେ ଶ୍ରୀମତରେ ଚାଲିବ ତେବେ ଶ୍ରେଷ୍ଠ ହୋଇଯିବ । ଏଥିପାଇଁ କେତେ ମେହନତ କରିବାକୁ ପଡୁଛି । ଯେତେବେଳେ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ଏହି ଯଜ୍ଞ ଚାଲୁଥିବ ସେତେବେଳେ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ

ପୁରୁଷାର୍ଥ ଚାଲୁଥିବ ।

ଏହା ହେଲା ରୁଦ୍ର ଜ୍ଞାନ ଯଜ୍ଞ । ଦୁନିଆରେ ମଧ୍ୟ ଶାନ୍ତି ପାଇବା ପାଇଁ ରୁଦ୍ର ଯଜ୍ଞ କରିଥାନ୍ତି । କିନ୍ତୁ ତାଦ୍ୱାରା ତ ଶାନ୍ତି ମିଳିପାରିବ ନାହିଁ । ଏହା ତ ବାବାଙ୍କର ଏକମାତ୍ର ଯଜ୍ଞ ଅଟେ, ଯେଉଁଥିରେ ସବୁକିଛି ସ୍ୱାହା ହୋଇଯାଉଛି ଏବଂ ଗୋଟିଏ ସେକେଣ୍ଡରେ ଜୀବନମୁକ୍ତି ମିଳିଯାଉଛି । ତେବେ ଦୁନିଆରେ କେତେ ଯଜ୍ଞ ରଚନା କରୁଛନ୍ତି । କିନ୍ତୁ ସେଥିରେ କୌଣସି ଲାଭ ନାହିଁ । ତୁମେମାନେ ହେଉଛ ଅହିଂସକ । ପବିତ୍ରତା ବିନା କେହି ସ୍ୱର୍ଗକୁ ଯାଇପାରିବେ ନାହିଁ । ଏହା ହେଲା ଅନ୍ତିମ ସମୟ । ଏହା ହେଉଛି ପତିତ, ଭ୍ରଷ୍ଟାଚାରୀ ରାବଣର ଦୁନିଆ, ଯେଉଁଠାରେ କି ଶତକଡା ଶହେଭାଗ ଅପବିତ୍ର, ଅଶାନ୍ତି, ଦୁଃଖୀ, ରୋଗୀ ହୋଇଯାଇଛନ୍ତି... ସବୁ ଲେଖିବାକୁ ପଡିବ ପୁଣି ସ୍ୱର୍ଗରେ ସମସ୍ତେ ଶ୍ରେଷ୍ଠାଚାରୀ ହେବେ, ଯେଉଁଠାରେ ପୁଣି ଶତକଡା ଶହେଭାଗ ପବିତ୍ରତା-ସୁଖ-ଶାନ୍ତି ନିରୋଗୀ ରହିବେ । ତାହା ହେଲା ରାବଣର ଅଭିଶାପ କିନ୍ତୁ ଏହା ହେଉଛି ଶିବବାବାଙ୍କର ସମ୍ପତ୍ତି— ଏକଥା ସଂପୂର୍ଣ୍ଣ ରୂପେ ଲେଖିବା ଆବଶ୍ୟକ । ଭାରତ ଏତେ ସମୟରୁ ଏତେ ସମୟ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ଶ୍ରେଷ୍ଠାଚାରୀ ଥିଲା ପୁଣି ଅମୁକ ସମୟରୁ ଭ୍ରଷ୍ଟାଚାରୀ ହୋଇଗଲା । ତେବେ ଏହି ଲେଖା ଏଭଳି ହେବା ଉଚିତ୍ ଯାହାକୁ କି ଦେଖିବା ମାତ୍ରେ ବୁଝି ହୋଇଯିବ । ବୁଝାଇବା ଦ୍ୱାରା ମଧ୍ୟ ବୁଦ୍ଧିରେ ନିଶା ଚଢିବ । ଏହି ଧନ୍ଦାରେ ହିଁ ରହିଲେ ଅଭ୍ୟାସ ହୋଇଯିବ । ଲୌକିକ ସେବା ୮ ଘଣ୍ଟା କରୁଛ, ଏହି ସେବା ମଧ୍ୟ ୮ ଘଣ୍ଟା କରିବା ଆବଶ୍ୟକ । ସେଣ୍ଟରରେ ଥିବା କନ୍ୟାମାନେ ମଧ୍ୟ କ୍ରମାନୁସାରେ ରହିଛନ୍ତି । ତେବେ କାହା କାହାର ତ ସେବାର ବହୁତ ସଉକ ରହୁଛି ତେଣୁ ସବୁଆଡେ ସେବା କରିବାକୁ ଯାଉଛନ୍ତି । ଆଉ କେହି ପୁଣି ଗୋଟିଏ ଜାଗାରେ ଆରାମରେ ବସି ରହୁଛନ୍ତି । ତେବେ ଏମାନଙ୍କୁ ଅଲରାଉଣ୍ଡର କୁହାଯିବ ନାହିଁ । ମହାରଥୀମାନଙ୍କୁ ନ ମାନିବା କାରଣରୁ ସେବା ମଧ୍ୟ ମାନ୍ଦା ପଡିଯାଉଛି । ଅନେକଙ୍କର ପୁଣି ନିଜର ଅହଂକାର ରହୁଛି । ଆମକୁ ସମ୍ମାନ ଦିଆଯାଉ, ଅନ୍ୟ କେହି ଆସିଲେ ଆମର ସମ୍ମାନ କମ ହୋଇଯିବ । ଏକଥା ବୁଝିପାରନ୍ତି ନାହିଁ ଯେ ମହାରଥୀ ତ ଆମକୁ ସହଯୋଗ କରିବେ । ତେବେ ଏମିତି କେତେକଙ୍କର ନିଜର ଅଂହକାର ରହିଥାଏ, ଏଭଳି ବୋକା ବି ଅଛନ୍ତି । ବାବା କହୁଛନ୍ତି ହୃଦୟ ନିର୍ମଳ ହେଲେ ଭଗବାନ ରାଜି ହୋଇଥାନ୍ତି । ବାବାଙ୍କ ପାଖକୁ ସମାଚାର ତ ଆସିଥାଏ ନା । ବାବା ପ୍ରତ୍ୟେକଙ୍କର ନାଡିକୁ ଜାଣିଛନ୍ତି । ଏହି ବାବା ମଧ୍ୟ ଅନୁଭବୀ ଅଟନ୍ତି ନା ।

ତେବେ ଏହି ସୃଷ୍ଟିଚକ୍ରର ଚିତ୍ରକୁ ବୁଝାଇବା ବହୁତ ଭଲ । ଯଦି ଏହିପରି ତୁମେ ସମସ୍ତଙ୍କୁ ବୁଝାଇବ ତେବେ ତୁମର ସେବା ବହୁତ ତୀବ୍ର ବେଗରେ ହୋଇଯିବ । ଏବେ ତ ତୁମର ସେବା ବହୁତ ଧୀର ଗତିରେ ଚାଲିଛି । ସମସ୍ତେ ଦେହ-ଅଭିମାନରେ ରହୁଥିବାରୁ ବୁଦ୍ଧି ଚାଲୁନାହିଁ । ବର୍ତ୍ତମାନ ତୀବ୍ର ବେଗରେ ସେବା ହେବା ଦରକାର । ସେବାଯୋଗ୍ୟ ପିଲାମାନଙ୍କର ବୁଦ୍ଧି ଚାଲିଥାଏ ଯେ— କ'ଣ କ'ଣ ସବୁ ତିଆରି କରିବା ଉଚିତ୍ । ତେବେ ଚିତ୍ର ଉପରେ ବୁଝାଇବା ବହୁତ ସହଜ । ବର୍ତ୍ତମାନ କଳିଯୁଗ, ସତ୍ୟଯୁଗର ସ୍ଥାପନା ହେଉଛି । ବାବା ହିଁ ସମସ୍ତଙ୍କୁ ଘରକୁ ନେଇଯିବେ । ସେଠାରେ ସୁଖ ଅଛି, ଏଠାରେ ତ' ଦୁଃଖ । କାରଣ ଏଠାରେ ସମସ୍ତେ ପତିତ । ପତିତ ମନୁଷ୍ୟ କାହାକୁ ବି ମୁକ୍ତି-ଜୀବନମୁକ୍ତି ଦେଇପାରିବେ ନାହିଁ । ଏମାନେ ସମସ୍ତେ ଭକ୍ତିମାର୍ଗର କାରୋବାର ଶିଖାଉଛନ୍ତି । ଏମାନେ ସମସ୍ତେ ହେଉଛନ୍ତି ଭକ୍ତିମାର୍ଗର ଗୁରୁ । ଜ୍ଞାନମାର୍ଗର କେହି ଗୁରୁ ନାହାଁନ୍ତି । ଏଠାରେ ତ କେତେ ପରିଶ୍ରମ କରିବାକୁ ପଡୁଛି । ଭାରତକୁ ସ୍ୱର୍ଗ କରିବା ଜାଦୁଗରୀର ଖେଳ ଅଟେ ନା । ସେଥିପାଇଁ ତାଙ୍କୁ ଜାଦୁଗର ମଧ୍ୟ କହୁଛନ୍ତି । କୃଷ୍ଣଙ୍କୁ କେବେ ଜାଦୁଗର କୁହାଯିବ ନାହିଁ । କୃଷ୍ଣଙ୍କୁ ମଧ୍ୟ ଶ୍ୟାମଳରୁ ସୁନ୍ଦର ବାବା ହିଁ କରୁଛନ୍ତି । ତେବେ ଏସବୁ କଥା ବୁଝାଇବା ପାଇଁ ବହୁତ ନିଶା ରହିଥିବା ଦରକାର । ବୁଝାଇବା ପାଇଁ ବାହାରକୁ ମଧ୍ୟ ଯିବା ଉଚିତ୍ । ଗରୀବମାନେ ହିଁ ଏହି ଜ୍ଞାନକୁ ଭଲ ଭାବରେ ଧାରଣ କରିଥାନ୍ତି । ସାହୁକାରଙ୍କ ପ୍ରତି କମ୍ ଆଶା ରହିଥାଏ । ୧୦୦ଜଣ ଗରୀବ ବୁଝିଲେ ଜଣେ-ଦୁଇଜଣ ଧନୀଲୋକ ଏବଂ ୫-୭ ଜଣ ସାଧାରଣ ଲୋକ ବୁଝିଥାନ୍ତି । ଏହିପରି ଭାବରେ ହିଁ କାମ ଚାଲୁଛି । ଏଠାରେ ଧନର ଏତେ ଆବଶ୍ୟକତା ନଥାଏ, ଦେଖ ସରକାର କେତେ ବାରୁଦ ପ୍ରସ୍ତୁତ କରି ରଖିଛନ୍ତି । ଉଭୟ ଭାବୁଛନ୍ତି ଯେ ବିନାଶ ହୋଇଯିବ ଆମ ସମସ୍ତଙ୍କର ବିନାଶ ହୋଇଯିବ, ତେବେ ଶିକାରୀ କିଏ ହେବ ? କାହାଣୀ ରହିଛି ନା ଦୁଇଜଣ ବିଲେଇ ଲଢ଼େଇ କଲେ ମଝିରେ ଲହୁଣୀ ମାଙ୍କଡକୁ ମିଳିଗଲା । କୃଷ୍ଣ ଲହୁଣୀ ଖାଉଥିବାର ଦେଖାଉଛନ୍ତି ନା । ଏହା ପୁଣି ସ୍ୱର୍ଗ ରୂପୀ ଲହୁଣୀ । ଏହି କଥା ମୁସ୍କିଲରେ କେହି କେହି ବୁଝିପାରିବେ । ଏଠାରେ ତ' ୨୦-୨୫ ବର୍ଷରୁ ରହୁଥିବା ଭାଇ ଭଉଣୀମାନେ ମଧ୍ୟ କିଛି ବି ବୁଝିପାରୁ ନାହାଁନ୍ତି । ପ୍ରଥମେ ବାବା ଭଟ୍ଟୀ କରିଥିଲେ, ସେଥିରେ ବହୁତ ଆସିଲେ । ସେଥିରୁ କେତେ ଚାଲିଗଲେ, ଆଉ ପୁଣି କେତେକ ସ୍ଥାୟୀ ହୋଇ ରହିଗଲେ । ଡ୍ରାମାରେ କଳ୍ପ ପୂର୍ବରୁ ଯେପରି ହୋଇଥିଲା, ବର୍ତ୍ତମାନ ମଧ୍ୟ ସେହିପରି ହେଉଛି । ଚିତ୍ର ଯେତେ ବଡ ହେବ ଅନ୍ୟକୁ ବୁଝାଇବା ମଧ୍ୟ ସେତେ ସହଜ ହେବ । ଲକ୍ଷ୍ମୀ-ନାରାୟଣଙ୍କର ଚିତ୍ର ମଧ୍ୟ ରହିବା ଜରୁରୀ । କଳ୍ପବୃକ୍ଷର ଚିତ୍ରରୁ ଜଣାପଡିଥାଏ ଯେ ଭକ୍ତି କେବେଠାରୁ ଆରମ୍ଭ ହେଉଛି । ବ୍ରହ୍ମାଙ୍କର ରାତ୍ରି ଦୁଇ ଯୁଗ ପୁଣି ବ୍ରହ୍ମାଙ୍କର ଦିନ ଦୁଇଯୁଗ ଅଟେ । ମନୁଷ୍ୟମାନେ ତ ଏକଥା ବୁଝୁନାହାଁନ୍ତି ପୁଣି କହୁଛନ୍ତି ଯେ ବ୍ରହ୍ମା ତ ସୂକ୍ଷ୍ମବତନରେ ଅଛନ୍ତି । କିନ୍ତୁ ପ୍ରଜାପିତା ତ ନିଶ୍ଚିତ ଭାବରେ ଏହିଠାରେ ହିଁ ରହିବା ଆବଶ୍ୟକ ନା । ଏକଥା କେତେ ଗୁହ୍ୟ ରହସ୍ୟ ପୂର୍ଣ୍ଣ କଥା ଯାହାକି କୌଣସି ଶାସ୍ତ୍ରରେ ନାହିଁ । ମନୁଷ୍ୟମାନେ ସବୁ ଓଲଟା ଚିତ୍ର ଦେଖି, ଓଲଟା ଜ୍ଞାନ ଶୁଣୁଛନ୍ତି । ବ୍ରହ୍ମାଙ୍କର ମଧ୍ୟ ବହୁତ ଭୁଜା ଥିବାର ଦେଖାଇଛନ୍ତି । ତେବେ ଯାହାବି ଶାସ୍ତ୍ର ଆଦି ଅଛି ସବୁ ଭକ୍ତିମାର୍ଗର କଥା । ଭକ୍ତି କେବେଠାରୁ ଆରମ୍ଭ ହୋଇଛି, ଦୁନିଆ ଏକଥା ଜାଣିନାହିଁ । ମନୁଷ୍ୟ କେତେ ଭକ୍ତି କରୁଛନ୍ତି, ଭାବୁଛନ୍ତି ଭକ୍ତି ବିନା ଭଗବାନ ମିଳିପାରିବେ ନାହିଁ । କିନ୍ତୁ ଯେବେ ପୂରା ଦୁର୍ଗତି ହୋଇଯିବ ତେବେ ଯାଇ ତ ସଦଗତି ଦେବାପାଇଁ ଭଗବାନ ମିଳିବେ । ଏହି ହିସାବ କେବଳ ତୁମେମାନେ ହିଁ ଜାଣିଛ । ଅଧାକଳ୍ପରୁ ଭକ୍ତି ଆରମ୍ଭ ହେଉଛି । ବାବା କହୁଛନ୍ତି—

ଏହି ବେଦ, ଉପନିଷେଦ, ଯଜ୍ଞ-ତପ ଇତ୍ୟାଦି ସବୁ ଭକ୍ତିମାର୍ଗର ଅଟେ । ଏସବୁ ସମାପ୍ତ ହୋଇଯିବ । ସମସ୍ତଙ୍କୁ କଳା ପତିତ ହେବାକୁ ହିଁ ପଡିବ ପୁଣି ଗୋରା ପବିତ୍ର କରିବା ପାଇଁ ବାବାଙ୍କୁ ଆସିବାକୁ ହିଁ ପଡିବ । ବାବା କହୁଛନ୍ତି ମୁଁ କଳ୍ପର ସଙ୍ଗମଯୁଗରେ ଆସୁଛି । ପ୍ରତି ଯୁଗରେ ନୁହେଁ । ସେଥିପାଇଁ ଦେଖାଉଛନ୍ତି କଚ୍ଛ ଅବତାର, ମଚ୍ଛ ଅବତାର, ପରଶୁରାମ ଅବତାର... । ଏସବୁ ଭଗବାନଙ୍କର ଅବତାର ବୋଲି କହୁଛନ୍ତି, ପଥର ଭିତରେ କିପରି ଭଗବାନ ରହିପାରିବେ । ବର୍ତ୍ତମାନ ମନୁଷ୍ୟମାନେ କେତେ ଅଜ୍ଞାନୀ ହୋଇ ଯାଇଛନ୍ତି । ବାବା ଆସି କେତେ ବୁଦ୍ଧିମାନ କରୁଛନ୍ତି । ସେଥିପାଇଁ ମହିମା ମଧ୍ୟ ରହିଛି— ପରମପିତା ପରମାତ୍ମା ଜ୍ଞାନର ସାଗର, ପବିତ୍ରତାର ସାଗର ଅଟନ୍ତି, କୃଷ୍ଣଙ୍କର ଏହିପରି ମହିମା କରାଯାଇ ପାରିବ ନାହିଁ । କୃଷ୍ଣଙ୍କର ଭକ୍ତ ପୁଣି କୃଷ୍ଣଙ୍କ ପାଇଁ କହିଦେଉଛନ୍ତି ଯେ ସିଏ ସର୍ବବ୍ୟାପୀ ଅଟନ୍ତି । ତେବେ ତାଙ୍କ ଉପରେ କେତେ ପ୍ରଭାବିତ ହୋଇଯାଉଛନ୍ତି । ଏବେ ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣଙ୍କଠାରୁ ବୁଦ୍ଧିଯୋଗ ତୁଟାଇ ପୁଣି ବାବାଙ୍କର ପରିଚୟ ଦେବାକୁ ପଡୁଛି ଯେ ସବୁ ଆତ୍ମାମାନେ ଭାଇ-ଭାଇ ଅଟନ୍ତି, ସମସ୍ତେ କ'ଣ ପିତା ହୋଇପାରିବେ, ତେବେ ପୁଣି ମନେ ପକାଉଛନ୍ତି କାହାକୁ ? ଈଶ୍ୱର ପିତାଙ୍କୁ ହିଁ ସମସ୍ତେ ମନେ ପକାଉଛନ୍ତି, କିନ୍ତୁ ଏହି କଥାକୁ ବୁଝାଇଲାବାଲା ମଧ୍ୟ ବିଶାଳ ବୁଦ୍ଧି ହୋଇଥିବା ଦରକାର । କିନ୍ତୁ ପିଲାମାନଙ୍କର ବୁଦ୍ଧି ମଧ୍ୟ ଛୋଟ ଛୋଟ କଥାରେ ବାନ୍ଧି ହୋଇ ରହିଛି । ଗୋଟିଏ ସ୍ଥାନରେ ହିଁ ବସି ଯାଉଛନ୍ତି । ଯେଉଁମାନେ ଭଲ ବ୍ୟବସାୟୀ ସେମାନେ ବଡ-ବଡ ଶାଖା ସବୁ ଖୋଲିଥାନ୍ତି । ତେଣୁ ଯିଏ ଯେତେ ସେଣ୍ଟର ଖୋଲୁଥିବେ ସେହି ମ୍ୟାନେଜର ସେତେ ଭଲ ହୋଇଥିବେ । ପୁଣି ସେଣ୍ଟର ଉପରେ ମଧ୍ୟ ସେବା ନିର୍ଭର କରିଥାଏ । ଏହା ହେଲା ଅବିନାଶୀ ଜ୍ଞାନରତ୍ନର ଦୋକାନ । କାହାର ? ଜ୍ଞାନ ସାଗରଙ୍କର । କୃଷ୍ଣଙ୍କ ପାଖରେ ତ ଏହି ଜ୍ଞାନ ନଥିଲା, ନା ସେ ସମୟରେ ଲଢେଇ ଲାଗିଥିଲା । ପଏଣ୍ଟ ତ ବହୁତ ଅଛି, ଯାହାକି ଧାରଣ କରି ବୁଝାଇବାକୁ ହେବ । ସଭାରେ ଚିତ୍ର ରଖିବା ଉଚିତ୍ ଯାହାକି ସମସ୍ତେ ଦେଖିପାରିବେ । ଘଡିର ଚିତ୍ର ମଧ୍ୟ ବହୁତ ଭଲ । ଏହି ଚକ୍ରକୁ ଜାଣିବା ଦ୍ୱାରା ତୁମେ ଚକ୍ରବର୍ତ୍ତୀ ରାଜା ହୋଇଯିବ । ତେଣୁ ତୁମକୁ ସ୍ୱଦର୍ଶନ ଚକ୍ରଧାରୀ ହେବାକୁ ପଡିବ । ଏହି ଘଡି ଚିତ୍ର ଉପରେ ବୁଝାଇବା ବହୁତ ସହଜ । କେତେକ ପୁରୁଣା ସନ୍ତାନ ଯୋଗ୍ୟ ହେଉନାହାଁନ୍ତି । ନିଜକୁ ଜ୍ଞାନୀ ବୋଲି ଭାବି, ଫାଲତୁରେ ଖୁସି ହେଉଛନ୍ତି । ଯଦି ସେବା ନ କରିବ ତେବେ କିଏ ବୁଝିବ ଯେ ଇଏ ଦାନୀ ଅଟନ୍ତି । ଦାନ ମଧ୍ୟ ସୁନା ମୋହର କରିବା ଦରକାର ନା ପାଇ ପଇସାର ? ଏହି ଚିତ୍ର ଅନ୍ଧମାନଙ୍କ ଆଗରେ ଆଇନା ଅଟେ । ଜ୍ଞାନରୂପୀ ଦର୍ପଣରେ ନିଜର ମୁଖ ଦେଖିବା ଉଚିତ୍, ପୂର୍ବରୁ ଆମର ଚେହେରା ମାଙ୍କଡ ସଦୃଶ ଥିଲା, ଏବେ ମନ୍ଦିର ଯୋଗ୍ୟ ହେଉଛି । ତେଣୁ ମନ୍ଦିରରେ ରହିବା ଯୋଗ୍ୟ ପୁରୁଷାର୍ଥ କରିବାକୁ ହେବ । ଏହି କଳିଯୁଗ ହେଉଛି ପତିତ ଦୁନିଆ, ସତ୍ୟଯୁଗ ପବିତ୍ର ଦୁନିଆ ଯାହାକି ଶିବବାବା ସ୍ଥାପନ କରୁଛନ୍ତି । ଯେଉଁମାନେ ଶ୍ରୀମତରେ ଚାଲୁନାହାଁନ୍ତି ସେମାନଙ୍କର ବୁଦ୍ଧିରେ ଏକଥା କେବେ ଧାରଣା ହୋଇପାରିବ ନାହିଁ । ବାବା କହୁଛନ୍ତି ମୁଁ ତୁମକୁ ପ୍ରତିଦିନ ଗୁହ୍ୟ କଥା ଶୁଣାଉଛି ଯାହା ଦ୍ୱାରା କି ଜ୍ଞାନର ବୃଦ୍ଧି ତୁମର ନିଶ୍ଚିତ ଭାବରେ ହେବ ।

କେହି-କେହି ପ୍ରଶ୍ନ କରୁଛନ୍ତି— ଆଠ ପିଢ଼ିର ରାଜତ୍ୱ କିପରି ଚାଲିବ ? ଏହି ହିସାବରେ ଏତିକି ରାଜତ୍ୱ ହେବା ଦରକାର । ବାବା କହୁଛନ୍ତି ତୁମେମାନେ ଏହି କଥାରେ କାହିଁକି ଅଧିକ ମୁଣ୍ଡ ଖେଳାଉଛ ? ପ୍ରଥମେ ବାବା ଏବଂ ତାଙ୍କର ସମ୍ପତ୍ତିକୁ ମନେପକାଅ । ସେଠାରେ ଯେଉଁ ପ୍ରଥା ପରମ୍ପରା ଥିବ ତାହା ଚାଲିବ । ସେଠାରେ ପିଲାମାନେ ଯେଉଁ ରୀତିରେ ଜନ୍ମ ନେଉଥିବେ ସେହିଭଳି ହେବେ । ତୁମେ କାହିଁକି ଏଥିରେ ପଶୁଛ ? ବିକାର କଥା ମୁଖରେ କାହିଁକି ଧରୁଛ ? ଏହି ଚିତ୍ର ଅନ୍ୟକୁ ଉପହାର ଦେବାପାଇଁ ବହୁତ ଭଲ ହୋଇଛି । ଏହା ଈଶ୍ୱର ପିତାଙ୍କ ଉପହାର ଅଟେ । ଏହିପରି ଈଶ୍ୱରୀୟ ଉପହାରକୁ କିଏ ନ ନେବ । ଖ୍ରୀଷ୍ଟିୟାନମାନେ ଅନ୍ୟ କାହା ପତ୍ରିକା ଆଦି ନେଇନଥାନ୍ତି । ସେମାନଙ୍କର ନିଜ ଧର୍ମର ନିଶା ରହିଥାଏ । ବାବା ତ କହୁଛନ୍ତି ଦେବତାଧର୍ମ ସବୁଠାରୁ ଉଚ୍ଚ ଧର୍ମ ଅଟେ । ଅନ୍ୟମାନେ ଭାବୁଛନ୍ତି ଯେ ଆମକୁ ଏହି ଖ୍ରୀଷ୍ଟିୟାନଙ୍କଠାରୁ ବହୁତ ପଇସା ମିଳୁଛି । କିନ୍ତୁ ଏହା ତ ଜ୍ଞାନର କଥା । ଯେଉଁମାନେ ଏହି ଜ୍ଞାନକୁ ଧାରଣ କରୁଛନ୍ତି ସେହିମାନେ ହିଁ ବାବାଙ୍କଠାରୁ ସମ୍ପତ୍ତି ପାଉଛନ୍ତି । ଆଚ୍ଛା—

ମିଠା ମିଠା ସିକିଲଧେ ସନ୍ତାନମାନଙ୍କ ପ୍ରତି ମାତାପିତା, ବାପଦାଦାଙ୍କର ମଧୁର ସ୍ନେହଭରା ସ୍ମୃତି ଏବଂ ସୁପ୍ରଭାତ୍ । ଆତ୍ମିକ ପିତାଙ୍କର ଆତ୍ମିକ ସନ୍ତାନମାନଙ୍କୁ ନମସ୍ତେ ।

ଧାରଣା ପାଇଁ ମୁଖ୍ୟ ସାର :—

(୧) ବିଶ୍ୱର ମାଲିକ କରୁଥିବା ମାତା-ପିତାଙ୍କ ଉପରେ ହୃଦୟର ସହିତ ସମର୍ପଣ ହେବାକୁ ପଡିବ । ତାଙ୍କର ଶ୍ରୀମତରେ ଭଲ ଭାବରେ ଚାଲି ଶ୍ରେଷ୍ଠ ହେବାକୁ ପଡିବ ।

(୨) ନିଜର ମନକୁ ସଦା ସର୍ବଦା ସ୍ୱଚ୍ଛ ରଖିବାକୁ ହେବ । ଅହଂକାରରେ କେବେହେଲେ ଆସିବାର ନାହିଁ । ଜ୍ଞାନରୂପୀ ସୁନା ମୋହରକୁ ଦାନ କରିବାକୁ ହେବ । ଜ୍ଞାନ ଦାନ କରି ମହାରଥୀ ହେବାକୁ ପଡିବ । ୮ ଘଣ୍ଟା ଈଶ୍ୱରୀୟ ସେବା ନିଶ୍ଚିତ ଭାବରେ କରିବାକୁ ହେବ ।

ବରଦାନ:- ନିଜର ସମସ୍ତ ଦାୟିତ୍ୱର ବୋଝକୁ ବାବାଙ୍କୁ ଦେଇ ସଦା ସର୍ବଦା ନିଶ୍ଚିନ୍ତରେ ରହୁଥିବା ସଫଳତା ସମ୍ପନ୍ନ ସେବାଧାରୀ ହୁଅ ।

ଯେଉଁମାନେ ନିଜେ ଯେତିକି ହାଲୁକା ରହିଥାଆନ୍ତି ସେମାନେ ସେତିକି ଉପରକୁ ଉଠିଥା'ନ୍ତି, ତା ସହିତ ସେବାରେ ମଧ୍ୟ

ବୃଦ୍ଧି ହୋଇଥାଏ ଅର୍ଥାତ୍ ଉନ୍ନତିକୁ ପ୍ରାପ୍ତ କରି ଚାଲିଥା'ନ୍ତି । ସେଥିପାଇଁ ସବୁ ପ୍ରକାରର ଦାୟିତ୍ୱର ବୋଝକୁ ବାବାଙ୍କୁ ଦେଇ ନିଜେ ନିଶ୍ଚିନ୍ତ ରୁହ । କୌଣସି ପ୍ରକାରର ମୁଁ ପଣିଆର ବୋଝ ନରହୁ । କେବଳ ବାବାଙ୍କ ସ୍ମୃତିର ନିଶାରେ ରୁହ । ବାବାଙ୍କ ସହିତ କମ୍ବାଇଣ୍ଡ (ଯୁଗଳ) ହୋଇ ରୁହ ତେବେ ଯେଉଁଠି ବାବା ଅଛନ୍ତି ସେଠାରେ ସେବା ତ' ସ୍ୱତଃ ହୋଇରହିଛି । ଯଦି ଭାବିବ କରାଇଲାବାଲା ବାବା ସବୁକିଛି କରାଉଛନ୍ତି ତେବେ ହାଲୁକା ମଧ୍ୟ ରହିବ ଏବଂ ସଫଳତା ସମ୍ପନ୍ନ ମଧ୍ୟ ହୋଇଯିବ ।

ସ୍ଲୋଗାନ:- ବେହଦ ଡ୍ରାମାର ପ୍ରତ୍ୟେକ ଦୃଶ୍ୟକୁ ପୂର୍ବ ନିର୍ଦ୍ଧାରିତ ମନେକରି ସଦା ସର୍ବଦା ନିଶ୍ଚିନ୍ତ ରୁହ ।

***** ଓମ୍ ଶାନ୍ତି *****